

“मीठे बच्चे- तिम्रो कर्तव्य हो अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको कमाई गर्नु र गराउनु छ, दान सोधेर गरिंदैन, गरेर देखाउनु छ।”

प्रश्न:- बाबाको दिलमा कुनचाहिँ शुभ आश सदा रहन्छ? कुन कुरामा बाबा आफू समान बनाउन चाहनु हुन्छ?

उत्तर:- बाबाको दिलमा सदा नै बच्चाहरूलाई सुख दिने आश रहन्छ। बेहदका बाबालाई कहिल्यै पनि विकल्प वा खराब कर्म गर्ने संकल्प, दुःख दिने संकल्प आउन सक्दैन किनकि उहाँ हुनुहुन्छ सुखदाता। यसै कुरामा बाबाले आफ्ना बच्चाहरूलाई आफू समान बनाउन चाहनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, जाँच गर म भित्र सदा शुद्ध संकल्प रहन्छ? विकल्प त नहोँ आउँदैन?

गीत:- मुखडा देखेर ले प्राणी..

ओम् शान्ति । भगवानुवाच- यो कसले भन्यो अनुहार हेर हे प्राणी? प्राणी भनिन्छ जीव आत्मालाई। जीव आत्मा बच्चाहरू हौ नि बाबाका। जान्दछौ हामी आत्मा हौं। यस समय हाम्रो आत्माको बाबा परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। जीव जो शरीर हो, उसको पिता पनि अहिले प्रजापिता ब्रह्मा हो। हामी बापदादाका सन्तान हौं। बाबा बेसरेर जीव आत्माहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- हे प्यारा बच्चाहरू, आफ्नो दिल दर्पणमा जाँच गर- कति प्रतिशत म पुण्य आत्मा बनेको छु? कति म पुण्य गर्छु? मनुष्यले त यी कुरालाई जान्दैनन्- दान-पुण्य अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको गर्नु छ। यो पनि अहिले बुद्धिमा आएको छ- हाम्रो बाबा टिचर गुरु सबैथोक उहाँ एक बेहदका बाबा हुनुहुन्छ। देह-अभिमान टुट्छ। उहाँ बेहदका बाबालाई हामीले आधाकल्प याद गरेका हौं। याद गर्न भक्ति मार्ग देखि सुरु हुन्छ। भक्तले भगवानलाई याद गर्छन्। सम्झन्छन् पनि भगवान् एक हुनुहुन्छ। हामी आत्माहरूको बाबा वह निराकार हुनुहुन्छ। साकार पिता त जनावर आदि सबैका छन्। बाँकी यो बाबा हाम्रो उही परमधाम निवासी सच्चा बाबा हुनुहुन्छ। हामीलाई सच्चा बनाउने वाला हुनुहुन्छ। पुण्य आत्माहरू हुन् सबै सचखण्डमा रहनेवाला। तिम्रीलाई थाहा छ- जति बाबा संग हामी सच्चा रहन्छौ, त्यति बाबाको सचखण्डमा हामीलाई उच्च पद मिल्छ, यसको लागि रेस छ। त्यस पढाइबाट पनि कुनै वकिल बन्छन्, कुनै इन्जीनियर बन्छन्, कुनै पक्का, कुनै कच्चा, कुनैको आमदानी लाख रुपैया भने कुनैको ५०० रुपैया पनि मुश्किल। पढाइमा आधारित भयो नि। अहिले तिम्री बच्चाहरू अविनाशी ज्ञान रत्नहरूले भण्डारा भर्छौ, जुन नै काममा आउने छ। धारणा गरेर पुण्य आत्मा बन्नु छ। अरूलाई पनि दान दिएर पुण्य आत्मा बनाउनु छ। दिल सँग सोध्नु छ- म कति धारण गरेर पुण्य गर्छु? यदि पुण्य गरिँन भने अवश्य पाप आत्मा नै रहन्छ। त्यसैले आफ्नो अनुहार हेर्नु छ। पछाडि बस्नेलाई त मास्टरले पनि जान्दछ, बाबाले पनि जान्नुहुन्छ। रजिस्टरबाट थाहा हुन्छ। अब त्यो त भयो स्थूल कुरा, यो हो गुप्त। मम्मा बाबाले धारणा गराइरहन्छन्। अविनाशी ज्ञान रत्नहरूलाई धारण गरेर गराऊ। स्वयं नै पुण्य आत्मा बनेनौ भने अरूलाई कसरी बनाउँछौ? यो कुनै दुनियाँको जस्तो कुरा होइन। यहाँ त छ ईश्वरीय कुरा। जति जो धनवान छ, त्यति उसलाई खुशीको पारो चढ्छ। धन त मनुष्यहरूको पासमा धेरै छ नि। अखबारमा पनि छपाउँछन्, यस समय फलाना सबैभन्दा धनवान छ। नम्बरवार त अवश्य हुन्छन् नि। यहाँ त विनाशी धनको कुरा छैन। यहाँ छ अविनाशी ज्ञान रत्नहरूको कमाई गर्नु र गराउनु। यसमा सोध्ने कुरा रहँदैन। सोधेर दान गरिंदैन, गरेर देखाउनु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- दिल दर्पणमा हेर, म कति पुण्य आत्मा बनेको छु? हामी सबै नम्बरवन पाप आत्मा थियौं। पुण्य आत्मा पनि नम्बरवन थियौं। अहिले फेरि ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिलेको छ। पुण्य आत्मा बनिरहेका छौं। अहिले जति-जति यो ज्ञान धन जम्मा गर्छौ त्यति धनवान बन्छौं। त्यस विनाशी धनद्वारा हामी भिकारी बन्छौं र यस अविनाशी धनद्वारा हामी धनवान बन्छौं। सट्टा-पट्टा गर्छौं। तन-मन-धन सबैथोक हामी बाबालाई दिन्छौं। बाबाले फेरि हामीलाई ज्ञान रत्न दिनुहुन्छ, जसबाट हामीलाई तन-मन-धन सबैथोक नयाँ मिल्छ। त्यहाँ माया हुँदैन, जसकारण कसैको मन भट्कियोस। यहाँ त मन मायाको वश छ। मन सबैभन्दा धेरै हैरान गर्नेवाला हो। योग छैन भने मन शैतान बन्छ। हेर्नु छ- म बाबा संग कति धन लिएर फेरि दान गर्छु। मम्मा बाबा पनि त तिम्री जस्तै मनुष्य नै हुन्। कानद्वारा सुन्छन्। निराकार बाबाले यी अंगहरूद्वारा बोल्नुहुन्छ। निराकार आत्माहरूको आ-आफ्नो शरीर छ। यो हो पुरानो कलियुगी शरीर जसले दुःख दिइरहन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबा आएर हामीलाई सदा सुखी बनाउनु हुन्छ। बाबा मिलेको छ त्यसैले भित्र खुशीको ताली बजिरहन्छ, तब बाहिरमा पनि

बज्छ। पहिले संकल्पको ताली भित्र बज्छ फेरि बाहिर बज्छ। पहिले भित्र आउँछ- यो गरौं फेरि कर्मन्द्रियहरूद्वारा गरिन्छ। त्यसैले जाँच गर्नु पर्छ- म भित्र शुद्ध संकल्प आउँछ वा विकल्प आउँछ? संकल्प शुद्ध विचारलाई, विकल्प अशुद्ध विचारलाई भनिन्छ। बेहदका बाबालाई कुनै विकल्प कहाँ आउँछ र। उहाँ त हुनुहुन्छ नै सुखदाता। तिम्रो पासमा विकल्प आउँछन्- कसैलाई दुःख दिने वा विकर्म गर्ने। म त तिमीलाई हुबहु आफू समान बनाउन आउँछु। यो त जानेका छौ- पिताले सदैव बच्चाहरूलाई आफू समान बनाउँछन्। बच्चाहरूलाई जन्म कुनै दुःखको लागि कहाँ दिन्छन् र। दुःख त कर्म अनुसार मिल्छ। मम्मा बाबाको आशा रहन्छ- बच्चाहरूलाई धेरै सुखी राख्ने तर मायाको प्रवेशता छ। लौकिक पिताले सम्झन्छन्- बच्चाहरूलाई विवाह गराएर धेरै सुख दिन्छौं। तर पारलौकिक बाबा भन्नुहुन्छ- शादी (विवाह) गर्नु मतलब बर्बादी गर्नु। म तिमीलाई यस्तो सुन्दर बनाउँछु, स्वर्गमा तिमी विवाह गरेर पटरानी पटराजा बन्छौ, झुलामा झुल्छौ। लौकिक पिता र पारलौकिक पिताको बुद्धिमा हेर कति फरक छ! यस समय मायाको संस्कार मनुष्यहरूमा धेरै कडा छ, अजामिल जस्तै छन्। म त चाहन्छु बच्चाहरूलाई यति सुखी बनाऊँ, जो एकदम झुलामा झुलून्। बेहदका बाबाको दिलमा बच्चाहरूको सुख लागि कति फस्टकलास आशा रहन्छ। बच्चाहरूलाई माता-पिताले पैदा गर्छन्, माता-पितालाई नै फेरि सुखी बनाउनु छ। बेहदका बाबाले पनि चाहनु हुन्छ बच्चाहरू सुखी बनून्। तर लौकिक र पारलौकिक पिताको बुद्धिमा धेरै फरक छ। बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ- एक म सँग बुद्धिको योग जोड, अरु सबै लौकिक माता पिता, मित्र-सम्बन्धी आदि जति पनि छन्, ती सबै सँग बुद्धिको योग तोड्नु छ। म तिमी सबैथोक हूँ। मायाले तिमीलाई हर कुरामा दुःख दिलाउँछ, म तिमीलाई सुखको सागर बनाउँछु। म स्वयं राजाईको सुख भोग्दिनँ। तर भन्न त भनिन्छ नि सुखको सागर, शान्तिको सागर, तब त सुखी बनाउँछु। कति राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ, अरु कुनैले सम्झाउन सक्दैन। यहाँ नै गाउँछन्- त्वमेव माताश्च पिता त्वमेव। यो महिमा कहाँबाट आयो, जुन गाइरहन्छन्? बाबा भन्नुहुन्छ- म एकद्वारा तिमीलाई सबै सुख मिल्छ, त्यसैले तिमीलाई भनिन्छ अरु संगत तोड। देह सहित जति पनि तिम्रो सम्बन्धी आदि छन् सबैलाई भुल। आफूलाई देही-अभिमानि सम्झ। बाबाले कति सुन्दर बनाउनु हुन्छ! भन्नुहुन्छ- म सँग नै सुन, म सँग नै योग लगाऊँ। जसरी म ज्ञानको सागर हूँ, सारा रचनालाई जान्दछु, त्यस्तै तिम्रो बुद्धिमा पनि यो सृष्टिको चक्र घुम्छ। माता-पिताले कहिल्यै बच्चाहरूलाई दुःख दिँदैनन्। दुःखको लागि रचना रचदैनन्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- जे हुनु थियो भयो... ड्रामा अनुसार अब सुन्दर पवित्र बन। वहाँ त विकारको कुरा हुँदैन। महाराजा-महारानी बन्छौ। सारा दुनियाँले भन्छ- सत्ययुग स्वर्ग निर्विकारी विश्व हो। त्यहाँका देवी-देवताहरूलाई सबै पुज्दछन् किनकि पवित्र थिए, सर्वगुण सम्पन्न थिए। १६ कला देखि फेरि कलाहीन बन्नु नै छ। चन्द्रमा पनि पछि गएर हेर के हुन्छ! जसलाई औंसी भनिन्छ। यो पनि यस्तै नै हो। मनुष्यहरूमा कुनै गुण रहेन। १६ कला त के, एक कला पनि रहेन। एक कला पनि नरहेपछि यसलाई घोर अन्धकार भनिन्छ। फेरि कला बढ्दै बढ्दै १६ कला बन्छौ। अहिले तिमी कलाहीन कालो बनेका छौ। ब्रह्माको अँध्यारो रात भनिन्छ। ब्रह्मालाई प्रजापिता भनिन्छ। तिमी कहलाउँछौ ब्रह्माकुमार कुमारी। पहिले बी.के.को अँध्यारो रात थियो, अब उज्यालोमा आएका छौ, फेरि १६ कला बन्छौ। जो १६ कला सूर्यवंशी थियो, कला कम हुँदै गयो, अहिले फेरि सबै कला धारण गरिरहेका छौ। यस्तो धारण गर्छौ, जसबाट सत्ययुगमा १६ कला सम्पूर्ण बन्छौ। जस्तै राजा रानी १६ कला सम्पूर्ण त्यस्तै नै लकी स्टार्स, यथा राजा रानी तथा प्रजा... नम्बरवार त हुन्छन् नै। अहिले त राजाहरू रंक बनेका छन्, रंकबाट नै फेरि राजा बन्छन्। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- यी सबैलाई बिर्सेर अशरीरी बन। आफूलाई देही सम्झेर मित्र सम्बन्धी आदि सबैलाई भुल। अहिले तिम्रो सबैथोकले बलि चढ्छौ। म तिमीलाई अविनाशी ज्ञान रत्न दिन्छु। एक-एक रत्नको मूल्य कुनैले गर्न सक्दैन। बाबाले रूप वसन्तको कथा सुनाउनु हुन्छ, जसको मुखबाट रत्न निस्कन्थ्यो। बाँकी त सबै भक्ति मार्गका शास्त्र बनाइदिएका छन्। सद्गति गर्नेवाला एकै बाबा हुनुहुन्छ, जसले ज्ञानद्वारा तिम्रो सद्गति गर्नुहुन्छ, यसलाई ज्ञान अमृत पनि भनिन्छ। मान सरोवर भनिन्छ, अमृत पनि भनिन्छ। त्यहाँ पानी पिलाउँछन्। ब्रह्मणहरूले लोटामा पानी राखेर भन्छन् अमृत हो। वास्तवमा यो ज्ञान हो। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! देही-अभिमानि बन। मायाले छोड्दैन। तिमीले देही-अभिमानि बन्ने कोसिस गर्छौ तर मायाले फेरि देह-अभिमानि बनाइरहन्छ। यो लडाई नम्बरवन छ। मायाले देह-अभिमानि बनाएर एकदम खाल्डोमा खसाइदिन्छ, समय लगाउँदैन। त्यसैले आफ्नो बुद्धिद्वारा काम लिनु पर्छ। बाबाले त भन्नुहुन्छ- राम्रो सँग पढ्यौ भने टिचरको पनि नाम प्रसिद्ध हुन्छ। बाबा हुनुहुन्छ पुरस्कार दिनेवाला। राम्रो सँग पढ्ने र पढाउनेलाई पुरस्कार मिल्छ। वाह-वाह हुन्छ। पद पनि उच्च पाउनु छ भने पहिला आफ्नो दर्पणमा हेर- मेरो बाबा सँग लव छ? कति म देही-अभिमानि छु? कति म रात दिन पुरुषार्थ गर्छु? देह-अभिमान आउनाले यात्रामा रोकिन्छौ। बाबालाई याद गर्न बिर्सियो भने अझै दुई कदम पछाडि हट्छौ। एकातिर फाइदा हुन्छ भने अर्कातिर नोक्सान पनि हुन्छ।

देही-अभिमानि बन्धौ भने खाता बढ्दै जान्छ। मायाले कहीं न कहीं घाटा पारिदिन्छ। जिम्मेवार बच्चाहरूले आफ्नो खाताको विचार राख्छन्। नत्र नोकसान गर्छन्। यो व्यापार नै यस्तो छ, जसमा जम्मा पनि हुन्छ, नोकसान पनि हुन्छ। मायाले भुलाइदिन्छ नि। त्यसैले हेर्नु छ— कति बाबालाई याद गर्छु र कति अरूलाई आफू समान बनाउँछु? व्यापारीले त सबै हिसाब राख्छन्, नत्र व्यापारी होइन बुद्धि हो। कुनैले त धेरैलाई सुख दिन्छन्, बच्चाहरूले बाबालाई लेख्छन् पनि— फलानोले यस्तो तीर मार्यो, जसबाट म पाप आत्माबाट पुण्य आत्मा बनें। उसमा बलिहार जान्छन्। साथ-साथै शरीर निर्वाह अर्थ कर्म पनि गर्नु छ। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर बाबा संग व्यापार पनि गर्नु छ। योगबलद्वारा पापहरूलाई भस्म गर्नु छ। अरूलाई पुण्य आत्मा बनाउनु छ। यो हो सारा बुद्धिको काम। बुद्धि पवित्र तब बन्छ, जब बाबालाई याद गरिन्छ। नत्र देह-अभिमानमा मित्र सम्बन्धी याद आउँछ। मायाले छोड्दैन। शिवबाबाको मतमा चल्दा-चल्दै श्रीमतलाई पनि लात मारिदिन्छन् फेरि पद भ्रष्ट बन्छ। अन्त्यमा धेरै पछुताउँछन्, त्राहि त्राहि गर्छन्। राम्रा-राम्रा बच्चाहरू त सबैको दिलमा चढ्छन्। नाम पनि प्रत्यक्ष गर्छन्। पाण्डव सेनामा को को महारथी छन् र को को त्यस सेनामा महारथी छन्? तिमिले दुवै सेनाहरूलाई जानेका छौं नि। यो सबै बुझ्ने कुरा हुन्। कुनै विरलै श्रीमतमा चल्छन्। श्रीमतमा नचल्नाले बाबाको नाम बदनाम गर्छन् अर्थात् लात मारिरहन्छन्। यो हो सत्यको संगत। एक अर्कालाई आफू समान बनाएर स्वर्गको मालिक बनाइन्छ। मायाले यति पाप आत्मा बनाइदिन्छ, जसले गर्दा बाबालाई पनि छोडपत्र दिन्छन्। भक्तिमार्गमा सबै सजनी हौं फेरि बाबाको रूपमा अहिले तिमि बच्चा बनेका छौं। त्यस्तै सजनी पनि हौं, सजनीलाई साजनको कति याद रहनु पर्छ! अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) रूप-बसन्त बनेर मुखबाट ज्ञान रत्न निकाल्नु छ। योगद्वारा आफ्नो बुद्धिलाई पवित्र बनाउनु छ।

२) बाबा समान सबैलाई सुख दिएर सुखदाता बन्नु छ। कहिल्यै पनि दुःख दिने खराब संकल्प वा विकल्प उठाउनु हुँदैन।

वरदान:-

इच्छा रूपी मृगतृष्णाको पछाडि भाग्नुको सट्टा सच्चा कमाई जम्मा गर्ने इच्छा मात्रम् अविद्या भव कति बच्चाहरूले सोच्छन्— यदि मेरो नामबाट चिट्ठा परेमा म यज्ञमा लगाउने थिएँ। तर यस्तो पैसा यज्ञमा लाग्दैन। कतिबेला इच्छा स्वयंको हुन्छ तर भन्छन्— चिट्ठा परेमा सेवा गर्थे! तर अहिलेको करोडपति बन्नु अर्थात् सदाको करोड गुमाउनु। इच्छाहरूको पछाडि भाग्नु त यस्तो हो मानौं मृगतृष्णा। त्यसैले सच्चा कमाई जम्मा गर, हृदको इच्छाहरूबाट इच्छा मात्रम् अविद्या बन।

स्लोगन:-

विघ्नलाई विघ्नको सट्टा खेल सम्झेर चल्थौ भने खेलमा हाँस्दै गाउँदै पास हुन्छौ।